

Jakoby (3.5.2018)

Snažím se to hlídat, ale je to jako mor, leze mi to do jazyka. Ať už to bylo slovo potažmo, nicméně či určitě, nebo už dlouhou dobu nadměrně frekventované jakoby. Dneska zase. Hlásila jsem Vaškovi, že se venku udělalo jakoby teplo. Prosím, kdybych řekla, že mám pocit, jako by se venku udělalo teplo, tak je vše v pořádku. Ale co má znamenat ten můj paskvil? A proč se to slovo tak dlouho a tak četně udržuje v naší řeči?

Možná to souvisí s pocitem, který má spousta lidí, že někde někdo se má líp. A že to, jak žijeme, je jen cosi dočasného, protože to pravé teprve přijde. Někdy. Až něco.

Neumíme vědomě prožívat přítomnost. Být tady a teď.

Jdu po ulici do obchodu, protože potřebuju koupit jablka, abych mohla upéct koláč. Slunce svítí, je teplo a mé tělo vrhá krátký stín. Moje nové boty se pokrývají prachem. Jsou to dobré boty, nohám se v nich líbí chodit. Asfalt je rozpálený, hřeje. Olíznu si suché rty, mám je slané od potu. Závan větru je horký jako v létě, ale přináší jarní vůni šeříku. Hledám ho očima. Kvetu u pomníku jakéhosi světce. Na soše sedí pták a zpívá. Vnímám teplo, vůni, ptačí trylek, slunce, slanost svého těla. Zastavuji se a dýchám do břicha. Mám chuť se postavit na špičky a tak to udělám. Jako bych se chtěla rozeběhnout a letět. Místo toho stojím a cítím, jak mnou prochází slunce do středu země. Jsem tady a teď, jsem přítomná a naplněná.

Nebo jdu do obchodu, spěchám a po cestě telefonuju. Už jsem jinde, jsem na deseti dalších místech, nestíhám vůbec nic a jedno propletu s druhým do zmatku. Jsem mimo sebe a v sobě cítím prázdno.

Chovám se, jako by snad tohle nebyl jediný čas, jaký mám, jaký mi byl darován. Marním každou chvíli hrou na jakoby.

Jakoby žiju.

Jako by žití nebylo důvodem, proč tu jsem.

{fshare}